

تقسیم‌بندی کرد. مدل اول، بر این باور هستند که همگرایی در منطقه‌ی خلیج فارس زمانی اتفاق می‌افتد که کشورهای منطقه از ظرفیت‌ها و اشتراکات دینی و فرهنگی خود در این مسیر بهره ببرند؛ و همکاری‌های دینی و فرهنگی در صورت تداوم به همگرایی در حوزه‌ی امنیتی، سیاسی و نهایتاً اقتصادی تسری خواهد یافت. مدل دیگر، رویکردی است که ابتدا بر همکاری‌های سیاسی و سپس حوزه‌ی امنیتی تأکید می‌کند و بر این باور است که این نوع همکاری‌ها باعث اعتمادسازی بین کشورهای منطقه خواهد شد و در ادامه زمینه‌ی همکاری در حوزه‌های فرهنگی و اقتصادی را فراهم خواهد آورد. در مقابل این رویکردها، مدل سوم مربوط به صاحب‌نظرانی است که مسائل اقتصادی را شروعی برای همگرایی اقتصادی در منطقه در نظر می‌گیرند. طرفداران این رویکرد، با استفاده از نظریات کارکردگرایی و نوکارکردگرایی، شکل‌گیری اتحادیه‌ی اروپا را به‌عنوان نمونه موفق از همگرایی منطقه‌ای مطرح می‌کنند و بر این باورند که همکاری‌های اقتصادی به تدریج به دیگر عرصه‌ها از جمله موضوعات سیاسی، امنیتی و فرهنگی نیز سرایت خواهد کرد. (نمودار ۷)

نمودار ۷. مدل‌های همگرایی در منطقه‌ی خلیج فارس (بر اساس پیشنهاد‌های محققان)